

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kaip mes suprantame, koks turi būti surinkimas

John Fenn, www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki visi,

Kai aš mažiau, kaip padaryti paprastesniu savo tikėjimą taikydamas patį centrinį įsakymą; mylėk Viešpatį savo Dievą visa savo širdimi, siela ir protu, ir mylėk savo artimą taip kaip save patį; iškilo klausimas; ar tas būdas, kaip mes dabar kuriame surinkimą (bažnyčią) tiesiogiai išplaukia iš šitų įsakymų, o gal tai tradicinis supratimas, nors ir susijęs su Jėšua (Jėzaus) įsakymais?

Aš skaičiau praeito penktadienio Wall Street žurnalą (2007 06 08) straipsnį apie Bilo Geitso (Bill Gate's) darbą parašytą Harvardo Universitete, kur jis kažkada studijavo. Nors jis ten kalbėjo apie tautų pakeitimą per klestėjimą, jis pasakė vieną teiginį, kurį įsiminiau, kaip labai teisingą. Jis pasakė: „Kuo dalykai tampa sudėtingesni, tuo sunkiau juos pakeisti“.

Mąstydamas apie savo tikėjimo paprastumą, pastebėjau, kad dabartinė bažnyčios (surinkimo) struktūra pasiliko be pakeitimų 1700 metų, ir ši struktūra yra iš tiesų sudėtinga, todėl nepaslancki pokyčiams.

Tai tiesa, įprastinis surinkimo formatas su pastoriais viršūnėje, giesmėmis, skelbimais, paaukojimais, po to pamokslu nepasikeitė 1700 metų. JAV šią vasarą bus 231 metai, bet pagrindinė surinkimo struktūra yra ta pati, kokia buvo anksčiau ir tokia jau egzistuoja 1500 metų. Tik jie stumdosi išeidami iš surinkimo, kad patektų į bufetą, kaip piligrimai stumdydavosi, kad patektų į surinkimą – cha!

2004 metais mes su Barbara aplankėme pilį, kuri buvo naudojama Amsterdamo gynybai Nyderlanduose. Ji buvo pastatyta 1300-ųjų metų pradžioje. Mes matėme amuniciją ir tikrus kalavijus, kurie buvo naudojami tuo metu. Bet tuo metu, kai ta pilis buvo pastatyta, jau 1000 metų egzistavo pagrindinis būdas vadovauti surinkimui. Pilis turėjo maldos namus/ koplyčią su suolais, centriniu praėjimu tarp jų, altoriumi/ platforma priešakyje lygiai taip, kaip yra dabar.

Žmonių gyvenimas per tą laiką tapo sudėtingesnis (prisiminkime kai McDonalds galima buvo gauti TIK hamburgerį arba sumuštinį su sūriu?) ir toks surinkimas man tapo kaip dvasinis sukūrys, kuris grasina įtraukti į gelmę. Bėda buvo tokia, kad kažkur dvasinėje gimnastikoje aš pradėjau užmiršti, kas aš esu ir kuo aš tikiu – aš pradėjau tapti veidrodiniu atspindžiu tų formulių, kurias pateikė surinkimas ir jo politika.

Taip kaip namų šeimininkė, kuri 20 metų prižiūrėjo savo vaikus ir staiga vieną dieną jie išėjo, o ji suvokė, kad kažkaip bėgant laikui ji prarado savęs, kaip asmenybės suvokimą, lygiai taip ir asmuo gali pamesti iš akių supratimą to, kas jis yra ir kuo jis tiki Kristuje, kai jo identitetas tampa viena su surinkimo tikėjimo „srove“ kūne, struktūra, vizija ar misija.

Aš nenoriu pabusti ir žiūrėti į veidrodį bei matyti tik formules, kaip prisiliesti prie Dievo. Kai žiūrėsiu į veidrodį, aš noriu matyti Kristų savyje - be kaukės, einantį iš šlovės į šlovę kaip parašyta 2 Kor 4:18, o ne kažkokį Jėzų užmaskuotą formulėmis, nuostatais ir bažnytinio pasaulio politika.

Aš turiu nagrinėti Žodį ir leisti jam vadovauti, nes kartais žmonių tradicijos tampa kultūros dalimi ir tos tradicijos tampa lygios žmonių protuose pačiam Žodžiui. Kai ta kultūra įsišaknija žmogaus viduje, jie galvoja, kad tarnauja Dievui, bet iš tiesų tarnauja žmonių tradicijoms.

Tokią problemą Jėšua pastebėjo to laiko religiniuose lyderiuose; bėgant metams jų taisyklės ir nuostatos tapo lygios arba net svarbesnės už Mozės įstatymą, bet jie galvojo, kad jie tarnauja Dievui pačiu aukščiausiu ir pačiu geriausiu būdu, kokiu tik įmanoma tarnauti.

Jėšua naudojo tuos pačius žodžius ir Rašto eilutes, kurias jie žinojo, bet jie suprato tuos žodžius kitame kontekste, taigi Jis buvo jų nesuprastas.

Dažnai žmogaus tradicijos gali tapti asmens dalimi, jis niekada nenustoja tyrinėti šiuo klausimu Dievo Žodžio; bet jis neįtaria, kad seka žmogaus tradicijomis, o tai tik kultūriniai dalykai, ir niekas niekada nemeta jiems iššūkio pasvarstyti, ką Raštas iš tiesų sako šiuo klausimu.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Aš kruopščiai išanalizavau mąstyseną, su kuria aš išaugau; 1700 metų bažnytinę kultūrą sugretinau su Dievo Žodžiu, ir leidau, kur reikia lukštams nukristi.

Leiskite man pristatyti Naujojo Testamento tiesą, kurią turėjau konfrontuoti, o tada patyrinėkime Žodį šia tema ir pasvarstykime?

Naujajame Testamente pateikiama tokia tiesa: Dievas negyvena (bažnyčios) pastate.

Dievas gyveno pastate; nuo Mozės Tabernakulio laikų iki Saliamono Šventyklos visą laiką iki pat Sekminių dienos Jis gyveno pastate. Jei tau reikėjo Dievo, tu turėjai eiti į šventyklą Jeruzalėje, kad Jį sutiktum. Štai kodėl Sekminių dieną tie tūkstančiai buvo Jeruzalėje.

Bet Petras paskelbė tą dieną žinią, kad Dievas paliko pastatą ir lieja Savo Dvasią ant visų žmonių – visokio amžių, visų rasių, abiejų lyčių visur, kiek tik kas gali Jį priimti.

„Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios“ (1 Kor 6:19) – tai yra Naujojo Testamento realybė.

Šiuolaikinė ir netgi dabartinė realybė – Kristus gyvena mumyse, o NE pastate, pakartota ne vieną kartą įvairių Naujojo Testamento rašytojų: Kristus jumyse šlovės viltis (Kolosečiams 1:27); Didesnis yra tas, kuris yra jumyse, negu tas, kuris pasaulyje (1 Jono 4:4); Tu esi gyvas pastatas, karališka kunigystė (1 Petro 2:5, 9); Patepimas, kurį iš Jo gavote pasilieka jumyse... ir jis yra tiesa o ne melas...“ (1 Jono 2:27) yra ir daugiau eilučių, kurios apie tai kalba.

Dievas persikėlė iš pastato į žmones, padarydamas juos vaikščiojančiomis šventyklomis. Tokiu būdu Dievas dabar gali turėti savo šventyklą visame pasaulyje, taip pat suteikdamas kiekvienam, kuris nori, galimybę tapti Dievo šventykla.

Pasigilinkime – Dievas daugiau negyvena pastatuose – jis gyvena tik žmonėse. Kai 2 ar 3 susirenka kartu, Jis yra jų tarpe, nes Jis visų pirma yra juose individualiai, ir jų tarpe, kai kelios šventyklos kartu susirenka Jo ieškoti.

Priežastis, kodėl pirmasis surinkimas susitikdavo namuose buvo ta, kad jiems daugiau nereikėjo eiti į pastatą, kad patirtų Dievą, nes Jis paliko šventyklą, bet ne dėl to, kad jie kartais būdavo persekiojami. Jie eidavo į namų svetaines susitikti su daugybe Dievo šventyklų – Jo žmonių.

Kai jūs nutrinatė bažnyčios kultūrą iki apaštalu mokymo, kad Kristus gyvena mumyse ir mes esame Dievo šventykla (ne pastatas), jūs būsite nustebinti, kad daug kas iš to, ką mes laikėme brangiu ir artimu savo širdims yra tik 1700 metų senumo kultūra, kurios netgi nerandame Biblijoje, ir jos nepraktikavo apaštalai.

Tai kas pasilieka yra paprastas tikėjimas, kuris mato Kristų kituose, o ne pastate ar nuo programos priklausančiame tikėjime.

Žemiau aš išvardinau kai kuriuos mūsų bažnyčios/ šventyklos mentaliteto elementus, apie kuriuos aš maščiau savo kelionėje, sekdamas Naujojo Testamento tiesą. Patikrink save ir pažiūrėk, ar tai, ką tu maštai yra pagal Raštą. Su atsprašymu Jeff Foxworthy ir „Tu gali būti kaimietis jei...“

Tu gali turėti šventyklos mąstymą jei:

...manai, kad bažnyčia yra pastatas. (Į kurią bažnyčią tu eini?)

Naujojo Testamento realybė: Bažnyčia (surinkimas) yra žmonės, kuriuose gyvena Kristus, pastatai yra nieko daugiau, tik pastatai.

...Tu turi eiti į Dievo namus, kad išreikštum savo meilę ir pagarbą Dievui.

Naujojo Testamento realybė: Tu esi Dievo namas ir turi prisiimti atsakomybę išreikšti savo meilę Dievui, visų pirma individualiai, tada su šeima, ir tik tada su kitais. Biblijoje jie susitikdavo namuose su kitomis šventyklomis, kad išreikštų meilę Dievui.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

...Tu esi prakeiktas jei duodi 9.9% ir palaimintas, jei duodi 10.01%

Naujojo Testamento realybė: Davimui vadovauja Kristus žmogaus viduje, kai žmogus nutaria savo širdyje. Dievo palaiminimas ant tavo gyvenimo yra dėl Jėzaus kraujo ir dėl to, kad tu esi Dievo šeimoje, o ne dėl to, kiek duodi.

...Tu galvoji, kad viskas, ko tau reikia, tai tikėti Jėzumi, „pakelti ranką ir atgimti iš naujo“, o po to tik lankyti surinkimą (bažnyčią).

Naujojo Testamento realybė: Jėšua atėjo, kad padarytų žmones savo mokiniais – nuolatos augančiais, keisti žmones, kurie savo širdyje svarbiausiu dalyku laiko būti panašiu į Kristų, ir pasiruošę padaryti bet kokius pasikeitimus savo gyvenime, mintyse ir veiksmuose, kuomet reikia pasiekti tą tikslą, per santykių su kitais mokiniais tinklą.

...Tu tiki, kad Dievas davė pareigas (tarnavimus, tarnystes) tam, kad būtum pagerbtas virš kitų, kurie neturi vieno iš tų penkių ar kitų „tarnavimų“.

Naujojo Testamento realybė: Dievas davė dovanas, kurias padaro visus žmones lygius, nes visos dovanos atėjo iš Dievo; skiriasi tik funkcijos (Rom 12:3, 1 Kor 12, Ef 4:7-8)

...Tu tiki, kad „neapleiskite šventųjų susirinkimo“ reiškia ateiti į šventyklą...

Naujojo Testamento realybė: Pirmus 300 metų krikščionys susitikdavo neformalioje aplinkoje – namuose, ir tokiam kontekste buvo parašytas Naujasis Testamentas. Todėl „neapleisti šventųjų susirinkimo“ kontekstas buvo namų santykiais paremtos bažnyčios (surinkimai).

...Jūs bandėte liudyti draugui ar bendradarbiui ir galvojate: „O, kad tik jis nueitų su manimi į bažnyčią“.

Naujojo Testamento realybė: Jūs turite Kristų savyje ir todėl jūs esate įgalinti. Jūsų liudijimo, gyvenimo patyrimo ir žinių pakanka atvesti žmogų pas Viešpatį ir padėti jam įsijungti į mokymų procesą per bendravimą su kitais mokiniais.

...Jūs turite atiduoti savo problemas surinkimo lyderiams, nes profesionalai yra daugiau kvalifikuoti.

Naujojo Testamento realybė: Kiekvienas individas prisiima atsakomybę už save ir už tų žmonių su kurias bendrauja problemas. Problemos yra įveikiamos per santykius namuose susitinkančių žmonių surinkimuose. (Vadovaujantis šventyklos mąstymu jūs turite atnešti problemą profesionalui kunigui, nes tokia 1700 metų struktūra).

...Jūs tikite, kad pastatas vadinamas bažnyčia yra šventas, „bet aš dirbu pasaulietinį darbą“.

Naujojo Testamento realybė: Kadangi tu esi Dievo šventykla, viskas ką tu turi yra šventa; tavo darbas yra šventas, tavo namai yra šventi, tavo automobilis yra šventas, netgi Paulius sako, kad santuoka, kai velkamas netolygus jungas su netikinčiu yra šventa, ir jūsų vaikai yra šventi – viskas yra šventa, nes Kristus gyvena tavje, todėl Jame tu gyveni, kvėpuoji ir egzistuoji. Viskas yra šventa tavo gyvenime.

...Tu tiki, kad tik vienas pastorius turi dalintis žodžiu kiekvieną tarnavimą.

Naujojo Testamento tiesa: „Kai jūs susirenkate, kiekvienas turi psalmę (giesmę) ar doktriną (pamokymą), ar kalbą, ar apreiškimą, ar aiškinimą (Dvasios dovaną) (1 Kor 14:26).

Išskyrus asmeninius laiškus Timotiejui, Titui ir Filemonui nei viena Naujojo Testamento knyga nebuvo parašyta lyderiams. Buvo tikimasi, kad kiekviena problema, kuri iškildavo, bus išsprendžiama surinkimo narių, kaip kūno. Niekada nebuvo tikimasi, kad pastorius/ vyresnysis išspręs situaciją. Kai vyras Korinte turėjo amoralius santykius su savo pamote, Paulius rašė, kad visas kūnas turi tai išspręsti - jie neliepė lyderiams tai sutvarkyti. Panašiai kitame skyriuje, kai du broliai bylinėjosi vienas su kitu (1 Kor 5 ir 6).

Paulius mokė, kad vyresnės moterys turėtų mokyti jaunesnes, vyresni vyrai – jaunesnius, ir taip toliau. Jis nepasakė, kad turėkite vaikų auklėjimo klasę, jis sakė, raskite ką nors su kuo galite plėtoti santykius ir tegul jis išmoko jus kaip vaikščioti gyvenime ir išgelbėjime.

Tiesa apie šventyklos struktūrą: šventyklai išlaikyti reikia silpnų ir anemiškų krikščionių.

Tokiu pat būdu izraelitai atmetė savo kunigavimą (Išėjimo 20), liepdami Mozei kalbėti su Dievu ir perduoti jiems, ką Jis pasakys. Taip ir žmonės tradiciniuose surinkimuose. Jiems leidžiama sėdėti kaip paukščiukams atvertomis burnomis dvasioje, gaudyti viską, ką pasakys pamokslininkas, be atskaitomybės ir perspektyvos augti, jokių kitų santykių, tik tokių, kad pastorius tikisi, jog sėdėsi tenai, kai tik durys atsidarys. Vienintelė atskaitomybė – tai kaip dažnai tu lankaisi tarnavimuose, kiek tu duodi ir į kokią programą esi įtrauktas. Jie žino jus pagal jūsų lankomumo kortelę arba paaukojimų vokus, nes iš tiesų jie jūs net nepažįsta.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai Petras pamokslavo savo žinią per Sekmines, jis pasakė klausytojams, kad jie gali gauti Šventąją Dvasią. Jis sakė jiems, kad Šventoji Dvasia daugiau negyvena šventykloje Jeruzalėje, bet juose. Nes 300 metų surinkimas pamokslavo ir mokė tiesą, kad Dievas daugiau nebegyvena pastate. Visas Naujasis Testamentas moko šitos tiesos.

To pasekoje pirmame amžiuje, kai kas nors klausdavo, kur yra surinkimas, jie parodydavo į grupę mokinių, kurie susitikdavo namuose.

(Nes tiems, kurie pasižiūrės į Apaštalų darbų 2:46, kur parašyta, kad jie rinkdavosi namuose ir šventykloje, prisiminkite, kad šventykla neturėjo didelio ploto susirinkimams, bet kai ten lankėsi Jėšua, ten buvo prieangiai, kuriuose 20-50 žmonių galėjo susirinkti ir pasiklausyti kalbėtojo. Taip pat prisiminkite, kad vaikščiojimas į tuos prieangius mažomis grupėmis tęsėsi tik 18 mėnesių. Apd 8:1-2 sako, kad po Stepono mirties Sauliaus persekiojimai tapo labai dideli. VISI mokiniai paliko Jeruzalę išskyrus apaštalus. Po tų 18 mėnesių, jie daugiau niekada negrįždavo į šventyklą, nors kai kurie sugrįžo į Jeruzalę (Apd 12:12).

Aš nesakau, kad nuodėmė lankyti didelės kongregacijos susirinkimus. Aš sakau, kad šventyklos mąstymas laiko mus tuose pastatuose ir todėl daro mus savaitę po savaitės silpnais ir anemiškais krikščionimis.

Stengdamasis padaryti paprastesniu savo tikėjimą, pasiekiau tokį tašką ir suvokiau, kad negaliu gyventi paprasto tikėjimo, gyvendamas archajinėje, nesikeičiančioje, nelanksčioje, sudėtingoje struktūroje, kuri negali prisitaikyti prie to, kur Viešpats mane veda. Aš daugiau nenorėjau prisitaikyti prie jos.

Aš suvokiau, kad tai, kuo aš tikėjau apie surinkimą (bažnyčią), galvodamas, jog tai buvo pagal Dievo Žodį, faktiškai buvo žmonių tradicija.

Kristus gyvena manyje, o ne pastate. Aš susitinku kartu su tais, su kuriais turiu bendravimą, ir mes atsakingi vienas kitam, kai mes kartu augame Kristuje lygiai taip, kaip Paulius tai praktikavo.

Petras per Sekmines pamokslavo Kristų žmonėse ir visas Naujasis Testamentas buvo parašytas susitelkiant apie šitą centrinį faktą. Bet po 300 metų žmogus sugalvojo, kad bus geriau paimti žmones iš bendravimo su kitais mokiniais ir grįžti prie Senojo Testamento šventyklos mentaliteto, kai žmonės bendravo per didelį atstumą su kunigais.

Tikėjimas tapo sudėtingas. Aš grįžau prie Naujojo Testamento tikėjimo. Paprasto, turtingo santykiais, kuris mokosi pažinti Kristaus gelmę manyje ir kituose. Aš vis dar mokausi, ką reiškia mylėti Viešpatį mano Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu, ir mano artimą taip, kaip save patį, bet aš taikau tai žmonėms, o ne šventyklos programoms.

Tai yra paprasta. Man nereikia pastato. Man reikia svetainės pilnos žmonių, kurie panašiai mąsto ir tai Biblija vadina „bažnyčia“ arba „surinkimu“.

Tiek minčių apie paprastą tikėjimą,

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com